

We bieden hieronder teksten aan die waren voorzien voor de gemeenschappelijke verzoeningsviering van 16 maart.

Ze kunnen helpen om in de stilte van de huiskamer, alleen of samen met wie je nabij zijn, niet te vergeten dat deze tijd naar Pasen toe ons oproept tot ommekeer, tegenover God en tegenover onze medemens.

.....

Inleiding

Ooit was er een God die tot Mozes sprak en zei:

"Ik heb gezien hoe ellendig mijn volk er in Egypte aan toe is, ik heb hun jammerklachten gehoord en... ik ben afgedaald en op zoek gegaan naar mensen die mee willen bouwen aan een land dat overvloedig is, van melk en honing."

En inderdaad...

God vond heel wat mensen die met hart en ziel, met hun hele hebben en houden, willen meebouwen aan een wereld waar er plaats is voor elke mens, arm of rijk, knap of minder knap, blank, gekleurd of hoe geaard ook...

Maar...

God vond ook mensen die niet willen meebouwen.
Mensen die vinden dat ze genoeg hebben aan zichzelf.
Mensen die bang zijn om te delen
en die andere mensen eerder als een last zien
en geen vreugde beleven aan het samenleven.

En ja...

als we denken aan mensen die niet willen delen,
wijzen wij spontaan andere mensen aan
en zeggen we hoe die anderen de verkeerde richting uitgaan.

Maar... *in elk van ons zit een deeltje van die twee soorten mensen: de mens die er alles aan doet opdat iedereen geluk mag vinden en die andere mens die enkel en alleen voor zichzelf wil zorgen.*

Daarom is het goed om in deze veertigdagentijd, in deze vasten stil te worden en na te denken over hoe 'wij' in het leven staan.

Kruisteken

We kunnen dit doen door eerst stil te staan bij de manier waarop Jezus geleefd heeft. Jezus wist hoe God naar de mensen en naar deze wereld kijkt. Jezus wist dat God om de mensen geeft en dat hij daarom naar ons toe gekomen is. Die God die afgedaald is naar de mensen en zich laat noemen als:

+ Vader, Zoon en heilige Geest.

Lezing

We lezen het verhaal over Zacheüs, een rijke tollenaar.
Een man die enkel voor zichzelf en zijn eigen bezit leefde tot...
hij gezien werd door Jezus.

Ook als we denken het verhaal te kennen zoals Lucas het heeft opgetekend,
is het goed het eens rustig herlezen.

Lc. 19,1-10

Jezus ging Jericho in en trok door de stad.

Er was daar een man die Zacheüs heette, een rijke hoofdtollenaar. Hij wilde Jezus zien, om te weten te komen wat voor iemand het was, maar dat lukte hem niet vanwege de menigte, want hij was klein van stuk. Daarom liep hij snel vooruit en klom in een vijgenboom om Jezus te kunnen zien wanneer hij voorbijkwam. Toen Jezus daar langskwam, keek hij naar boven en zei: 'Zacheüs, kom vlug naar beneden, want vandaag moet ik in jouw huis verblijven.' Zacheüs kwam meteen naar beneden en ontving Jezus vol vreugde bij zich thuis. Allen die dit zagen, zeiden morrend tegen elkaar: 'Hij is het huis van een zondig mens binnengegaan om onderdak te vinden voor de nacht.' Maar Zacheüs was gaan staan en zei tegen de Heer: 'Kijk, Heer, de helft van mijn bezittingen geef ik aan de armen, en als ik iemand iets heb afgeperst vergoed ik het viervoudig.' Jezus zei tegen hem: 'Vandaag is dit huis redding ten deel gevallen, want ook hij is een zoon van Abraham. De Mensenzoon is gekomen om te zoeken en te redden wat verloren was.'

Bezinning

Elke mens wordt door God gezien
en wordt uitgenodigd om net als God ervoor te zorgen
dat de wereld een plaats is van 'Goed leven', een land dat overvloeit van melk en honing.

En er zijn dagen dat wij dit prima kunnen...
dagen waarop onze inzet als vanzelfsprekend gaat,
dagen dat we 'levengevend' zijn voor elkaar.

Maar er zijn dagen dat dit niet lukt...
dagen waarop we vast zitten in onszelf,
dagen waarop we bang zijn om niet gezien te worden,
dagen waarop we bang zijn niet mee te tellen in die grote wereld.

Maar als wij ons laten 'vinden' door God
dan kunnen we niet anders dan ons te 'verbinden' met andere mensen
en nieuwe wegen te gaan.

De vraag voor elk van ons is: Laten wij ons vinden door God?
Durven wij ons leven omkeren en gaan delen?

Stappen op weg naar ommekeer

Waar en wanneer laten wij ons vinden door God om leven voort te brengen?

Zoals die keer dat er in de klas gevraagd werd om een taak te doen met die jongen die ik niet direct de tofste vind. Ik moest het doen, met heel veel tegenzin, maar ik moet toegeven dat het nog best meeviel en dat die jongen wel toffer was dan wat er verteld werd.

Of die keer dat er aan de deur gebeld werd. Het paste echt niet, er stonden die middag nog zoveel dingen op m'n agenda en ik dacht: 'nu niet!'.

En toch heb ik moeite gedaan om te luisteren, het vroeg echt wel een inspanning van mijn kant. Het was een beetje als een wonder toen ik zag dat m'n onverwachte bezoeker stap na stap gelukkiger werd en een oplossing zag voor het probleem waarover verteld werd.

Zoek ons, raak ons met uw heilig vuur, dat wij leven voortbrengen.

Waar en wanneer laten wij ons vinden door God om liefde vol te houden?

Iemand graag zien, geeft spontaan een goed gevoel en zorgt ervoor dat je 'alles' zou doen voor die andere die je graag ziet. Als je iemand graag ziet is samenleven helemaal niet moeilijk.

Maar met iemand samenleven die je soms op de tenen trapt of dingen zegt die je pijn doen, dit is helemaal anders. Vaak reageren we dan met 'oog om oog, tand om tand'. Jij valt me aan, ik sla terug!

Maar... als ik nu eens probeer te verstaan waarom die andere zo onhebbelijk reageert naar mij? Misschien is hij of zij ook wel ergens gekwetst geweest? Misschien is die andere juist heel broos en hoeft het niet dat ik een aanval inzet.

Misschien moet ik hier even de langste adem hebben en toch liefdevol blijven.

Zoek ons, raak ons met uw heilig vuur, dat wij leven voortbrengen.

Waar en wanneer laten wij ons vinden door God om onrecht aan te vechten?

Hoe meer ik rond me heen kijk en gevoelig ben voor wat sommige mensen meemaken, hoe meer ik ontmoedigd geraak. Er is zoveel onrecht, zoveel kwaad in de wereld. Heeft het nog wel zin om het goede te gaan doen? Het is een druppel op een hete plaat.

Ik zie natuurlijk ook heel wat mensen die acties opzetten, zich engageren voor Broederlijk Delen, op ziekenbezoek gaan, meewerken aan de warmste week, ja zelfs spijbelen voor het klimaat... en dan denk ik soms: 'Hoe naïef te denken dat we hierdoor een betere wereld krijgen!'

Maar misschien moet ik wel anders leren kijken en redeneren?!

Als er niet 'iemand' is die onrecht aanklaagt of opkomt voor wie verknecht worden, hoe kan er dan ooit iets veranderen in deze wereld? Als er niet 'iemand' is die z'n nek durft uitsteken en oproept om eindelijk eens de spiraal van onrecht te doorbreken? Hoe zou er dan ooit verandering kunnen komen?

Zoek ons, raak ons met uw heilig vuur, dat wij leven voortbrengen.

Waar en wanneer laten wij ons vinden door God om met geestdrift op weg te gaan?

Jongeren en jeugdigen hebben dit wel: zij kunnen met heel veel enthousiasme en bezieling zich inzetten voor iets. Als je wat ouder wordt dan denk je vaak: "Ja, goed, dit is iets voor jeugdigen, maar weet wel, alles blijft toch bij het oude."

En toch... blijft er dat visioen dat jong en oud blijft bekoren: een land van melk en honing, een samenleven waar ieder mens onderdak mag vinden, waar armoede een uitzondering is, waar dromen... geen dromen blijven, waar we met bezieling, met geestdrift de zaken aanpakken.

Zoek ons, raak ons met uw heilig vuur, dat wij leven voortbrengen.

Waar en wanneer laten wij ons vinden door God om elkaar te zegenen?

We hebben elkaar nodig, we kunnen elkaar niet missen maar evenzeer zijn we elkaars concurrenten en bevechten we elkaar. Het is een kenmerk van mensen, alle eeuwen lang en door alle tijden heen.

Maar... waarom?

Stel dat we elkaar proberen te zien als broer en zus, elk met zijn of haar mogelijkheden, heel verschillend maar elkeen is een deeltje van de puzzel. En slechts als we de puzzel in elkaar laten passen krijgen we een mooi en groter geheel, wordt het hele panorama zichtbaar.

Laten we dus elkaar zien als heel verschillend, elk met heel eigen mogelijkheden en kwetsbaarheden. We hoeven echt niet allemaal hetzelfde te doen en te denken.

Zoek ons, raak ons met uw heilig vuur, dat wij leven voortbrengen.

Ik wil mij laten vinden!

Inderdaad, als we zo leven is het zoals God de mensen droomt.

Op onze tocht naar Pasen willen we bewuster christen worden.

In deze veertigdagentijd willen we met meer aandacht in het leven staan, hopen dat we na deze vasten misschien wel een beetje 'anders gaan leven'.

Neem wat tijd om na te denken en voor jezelf te verwoorden wat voor jou een 'vastenpuntje' kan zijn, iets waaraan je wil werken.

Gelukkig, we hebben nog tijd tot Pasen, er is nog enkele weken te gaan.

We kunnen dus nog heel wat realiseren op weg naar Pasen.

Ik wil mij engageren

Je laten vinden door God is...

ervoor zorgen dat er in deze wereld meer licht dan duisternis komt,

is meer en meer leren delen,

is in respect voor elkaar en de natuur samenleven,

is...

Vertrouw in de stilte van je hart je 'vastenpuntje' aan God toe.

Slotgebed en zending

- De vasten, de veertigdagentijd is een ideale tijd om ons te bezinnen over onze roeping als mens, het doel van ons leven. Het is nadenken over 'hoe' wij 'mens' willen worden naar Gods beeld.

Het is Gods droom dat wij zorg dragen voor elkaar en voor de schepping.

In verbondenheid met allen bidden en vragen we dat Gods licht in ons mag groeien en dat wij gesterkt worden om het goede te doen:

*Onze Vader, die in de hemel zijt
uw naam worde geheiligd
Uw rijk kome, op aarde zoals in de hemel.
Geef ons heden ons dagelijks brood
en vergeef ons onze schulden
zoals ook wij vergeven aan onze schuldenaren.
En breng ons niet in beproeving
maar verlos ons van het kwade. Amen.*

We willen ons laten vinden door God en brachten onze inzet en onze goede bedoelingen mee voor Hem.

Laten wij dan met open handen en een hart vol van vrede nieuwe wegen gaan.

Laten wij ons dan ook keren tot God en ons tekenen met zijn zegen:

+ in de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest. Amen.